

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/68/2018
Identifikačné číslo spisu: 8017200177
Dátum vydania rozhodnutia: 25. mája 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:8017200177.5

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej /sudca spravodajca/ a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu C.. C. C., bytom D. XXXX, E. L. P., zastúpeného JUDr. Lenkou Molčanovou, advokátkou, Hlavná 10, Prešov proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 26. januára 2017 číslo: 24075-2/2017-BA v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Vranov nad Topľou zo dňa 08. júna 2016 číslo: 11124-12/2016-VT, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Sa/8/2017-98 zo dňa 18. októbra 2017, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Sa/8/2017-98 zo dňa 18. októbra 2017 z a m i e t a .

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom, č. k. 5Sa/8/2017-98 zo dňa 18. októbra 2017, podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 24075-2/2017-BA zo dňa 15.8.2017, ktorým odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdila. Prvostupňový správny orgán svojím rozhodnutím č. 11124-12/2016-VT rozhodol o tom, že samostatne zárobkovo činnnej osobe (ďalej len „SZČO“) C.. C. C. (žalobca) vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 1. júla 2014. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. §167 ods. 1 v spojení s § 168 S.s.p. tak, že ich účastníkom konania nepriznal.

2. Krajský súd nepovažoval v konaní za sporné, že rozhodnutím Prešovského samosprávneho kraja č. 4844/2013/OZ-CIZ zo dňa 11.10.2013 bolo žalobcovi k 30.11.2013 zrušené povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia - ambulancie v odbore oftalmológia, s miestom výkonu činnosti: Staničná 1257, Vranov nad Topľou č. 4332/2010/OZ-CIZ zo dňa 31.05.2010, vydané Prešovským samosprávnym krajom. Dňa 22.11.2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Vranov nad Topľou prijala Registračný list fyzickej osoby - odhlášku žalobcu, s dátumom zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia SZČO 30.11.2013. Dňa 24.08.2005 bola žalobcovi Slovenskou lekárskou komorou (SLK) vydaná licencia č. L1A/PO/0424/05 na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekárov, v odbore oftalmológia. Licencia bola zrušená k 14.12.2015 rozhodnutím SLK č. LZA/PO/0424/05 zo dňa 24.09.2015.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 21 ods. 1 v znení účinnom od 1.1.2014, § 5, § 3 ods. 1 písm. b) obe v znení zák. č. 338/2013 Z. z., ako i § 6 ods. 1,2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach, za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti S.s.p. a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

4. Krajský súd vo vzťahu k hmotnoprávnym námietkam žalobcu považoval za potrebné zdôrazniť, že s účinnosťou od 01.07.2014 sú pre nadobudnutie statusu SZČO pre účely zákona o sociálnom poistení rozhodujúce dve podmienky a to podmienka veku a podmienka príjmu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2, 3 zákona č. 461/2003 Z. z. dosiahnutého v kalendárnom roku rozhodujúcom na vznik alebo na trvanie povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia. Z uvedeného vyplýva, že registrácia pre daň z príjmu podľa zákona č. 511/1992 Zb., resp. podľa zákona č. 563/2009 Z. z. bola pre nadobudnutie postavenia samostatne zárobkovo činnnej osoby rozhodujúca do 30.06.2014. Od 01.07.2014 postavenie SZČO už nie je závislé od registrácie na daňovom úrade, ale status SZČO v sociálnom poistení je založený iba na vyššie uvedenom dosahovaní príjmov, ktoré sú príjmami z podnikania alebo z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 595/2003 Z. z. Uviedol, že novela zákona o sociálnom poistení s účinnosťou od 01.07.2014 zrušila založenie postavenia SZČO na účely sociálneho poistenia na registrácii podľa osobitného predpisu, preto vyhodnotil námietky žalobcu, že Sociálna poisťovňa pred vydaním rozhodnutia neskúmala či a v súvislosti s akou činnosťou bol registrovaný na príslušnom daňovom úrade za právne irelevantné.

5. Taktiež krajský súd poukázal na to, že vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia závisí od výšky príjmov z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 595/2003 Z. z., ktoré táto osoba dosiahla za predchádzajúci kalendárny rok. Vznik, resp. zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia SZČO sa posudzuje vždy k 01. júlu kalendárneho roka. Krajský súd vychádzajúc z uvedeného mal za to, že ak SZČO dosiahne v predchádzajúcom kalendárnom roku príjem podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 595/2003 Z. z., alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou vyšší ako ustanovuje zákon o sociálnom poistení, vzniká jej od 01. júla kalendárneho roka povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie, ktoré trvá až do 30. júna nasledujúceho kalendárneho roka, kedy dochádza k opätovnému posudzovaniu príjmov z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti alebo výnosov súvisiacich s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou pre účely sociálneho poistenia. Z údajov, ktoré Sociálnej poisťovni poskytlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky na základe daňového priznania žalobcu vyplýva, že príjmy žalobcu z podnikania za rok 2013 boli 54 204,60 Eur a teda vyššie, ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5 zákona, žalobca preto nepochybne splnil definíciu SZČO v zmysle § 5 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 338/2013 Z.z. a naplnil aj zákonné dôvody pre vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia v zmysle § 21 ods. 1 citovaného zákona dňa 01.07.2014. Keďže žalobca Registračný list FO - prihlášku na sociálne poistenie dňom 01.07.2014 nepodal, rozhodla pobočka Sociálnej poisťovne o vzniku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia podľa § 178 ods. 1 písm. a)

bod prvý zákona č. 461/2003 Z.z. ako o spornom prípade. Podľa názoru krajského súdu na veci nič nemení doručenie Registračného listu FO - odhlášky zo sociálneho poistenia k 30.11.2013, keďže Registračný list - prihláška, resp. odhláška má len deklaratórne účinky a s jeho doručením zákon nespája vznik, resp. zánik sociálneho poistenia.

6. Krajský súd vo vzťahu k námietke, že zrušením povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia ku dňu 30.11.2013 žalobca nemal žiadne iné oprávnenie, na základe ktorého by sa mal považovať za SZČO na účely sociálneho poistenia je potrebné uviesť, že disponoval licenciou na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe (Licencia L1A/PO/0424/05) vydanou v súlade s § 68 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. Slovenskou lekárskou komorou (SLK), teda mal naďalej platné oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu až do 14.12.2015, kedy došlo k jej zrušeniu.

7. Krajský súd vychádzajúc z ust. § 4 písm. b) zákona č. 578/2004 Z.z. je držiteľ licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe vydaný podľa § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. (licencie L1A) oprávnený priamo na základe predmetnej licencie vykonávať zdravotnícke povolanie a poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ alebo na inom mieste ako zdravotníckom zariadení. Vydanie licencie L1A nie je podmienkou na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia a samotná licencia sa považuje za oprávnenie na výkon alebo prevádzkovanie činnosti uvedenej v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona č. 461/2003 Z.z. Podľa názoru krajského súdu neobstojí tvrdenie žalobcu, že Licencia L1A je len dokladom o odbornej spôsobilosti a nie je povolením, na základe ktorého je možné dosahovať zdaniteľný príjem.

8. Vo vzťahu k námietkam žalobcu týkajúcim sa zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia, pričom medzi žalobcom a Sociálnou poisťovňou bol spor o dátum zániku (či ku dňu 30.11.2013 ako tvrdí žalobca, alebo ku dňu 14.04.2014 podľa Sociálnej poisťovne) sa krajský súd nezaoberal, keďže tieto otázky boli predmetom samostatného konania vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 5Sa/7/2017.

9. Krajský súd ako nedôvodné vyhodnotil aj námietky žalobcu v rovine procesnoprávnej, pričom uviedol, že zákon o sociálnom poistení ako zákon lex specialis Sociálnej poisťovni neukladá povinnosť upovedomiť účastníka konania o začatí konania, nemá ani povinnosť pred vydaním rozhodnutia daň možnosť účastníkovi konania vyjadriť sa k jeho podkladom i k spôsobu jeho zistenia a umožniť mu navrhovať dôkazy, alebo navrhovať doplnenie, ako je to v správnom poriadku. Neukladá jej ani povinnosť v rozhodnutí uviesť dátum začatia nedávkového konania. Aj keď takúto procesnú úpravu nemožno chápať absolutisticky, každú vec je potrebné posudzovať individuálne z hľadiska naplnenia povinností zakotvených v § 195 ods. 1, 3 zákona č. 461/2003 Z.z. V tomto smere dospel krajský súd k záveru, že správne orgány vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu, pre ktoré si zabezpečili potrebné podklady, prvostupňové rozhodnutie v spojení s rozhodnutím žalovanej dávajú zrozumiteľnú odpoveď podľa akého zákonného ustanovenia správne orgány rozhodli (§ 209 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z.), ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia a akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov (listín) a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodli (§ 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z.)

10. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou, že tým že žalovaná v preskúmanom rozhodnutí doplnila dôvody, ktoré absentovali v prvostupňovom rozhodnutí, „pretvorila dvojinštančné konanie na konanie jednonštančné s následkom priameho a podstatného zásahu do ústavného práva žalobcu na vydanie zrozumiteľného, určitého a zákonného rozhodnutia ...“, keďže prvostupňové konanie s odvolacím konaním tvorí jeden celok a aj z § 218 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. vyplýva, že odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, ak je to nevyhnutné doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

11. Podľa právneho názoru krajského súdu v konaní pred správnymi orgánmi neboli porušené žiadne procesné práva žalobcu, keďže aj keď prvým úkonom v konaní bolo doručenie prvostupňového

rozhodnutie, žalobca mal možnosť podať, a aj podal, odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu, v odvolaní uviedol všetky svoje námietky, s ktorými sa vysporiadala v preskúmanom rozhodnutí žalovaná. Taktiež považoval krajský súd za potrebné uviesť, že išlo o nedávkové konanie, kde vo väčšine prípadov začína konanie na podnet Sociálnej poisťovne, ktorá má možnosť zistiť a overiť si všetky údaje z vlastnej činnosti, hlavne z vlastných databáz a registrov poistencov. Začatím nedávkového konania realizuje svoje práva vyplývajúce zo sociálnopoisťovacích vzťahov, ktorý na druhej strane korešpondujú s povinnosťami subjektov sociálneho poistenia. Týmto konaním sa v plnej miere realizuje zásada oficiality.

12. Vzhľadom na uvedené krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

13. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p), odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.), a nesprávnym úradným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) Navrhol, aby pôvodne najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Sa/8/2017-98 zo dňa 18. októbra 2017 zmenil tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. 24075-2/2017-BA vydané dňom 26.1.2017 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Vranov nad Topľou č. 11124-12/2016-VT vydané dňom 8.6.2016 zruší a vec vráti na nové konanie Sociálnej poisťovni, pobočka Vranov nad Topľou. Zároveň si uplatnil nárok na úplnú náhradu trov konania.

14. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením veci krajským súdom v celom jeho rozsahu. Poukázal na to, že krajský súd sa odvoláva na ust. § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení (v znení účinnom od 1.1.2014), bez toho, aby rešpektoval, že na zaradenie fyzickej osoby do pozície SZČO nepostačuje iba prekročenie zákonom stanovenej hranice príjmu, ale je nevyhnutné, aby boli súčasne splnené ďalšie podmienky a to, existencia samotného oprávnenia na dosahovanie príjmu z podnikania alebo príjmu z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa zákona o dani z príjmov a musí byť registrovaný aj na príslušnom daňovom úrade na dosahovanie takýchto príjmov. Mal za to, že fyzická osoba nenadobúda status SZČO pre účely poistenia len na základe prekročenia zákonom stanovenej hranice príjmu. Poukázal na to, že žalobcovi postavenie SZČO zaniklo k 30.11.2013 doručením registračného listu FO spolu s kópiou rozhodnutia Prešovského samosprávneho kraja o zrušení povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia - ambulancie v odbore oftalmológia. Tvrdenie žalovanej, že žalobca aj po 30.11.2013 disponoval licenciou na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A/PO/0424/05) si osvojil i krajský súd tým, že neprihliadal na Registračný list - odhlášku žalobcu považuje žalobca za priamo rozporný s tým, že žalobca bol SZČO od 3.7.2003, bol SZČO ešte pred vydaním Licencie L1A/PO/0424/05, na podklade licencie L1A nedosahoval príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona o dani z príjmov.

15. Vo vzťahu k samotnej licenci L1A žalobca uviedol, že je vydávaná Slovenskou lekárskou komorou, je dokladom o odbornej spôsobilosti a nie je povolením, na základe ktorého je možno dosahovať zdaniteľný príjem ako SZČO. Licencia L1A je podľa názoru žalobcu iba jedným z mnohých dokladov na vydanie skutočného povolenia na výkon činnosti pričom odkázal na ust. § 11 a § 12 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti. Žalobca poukázal na to, že povolenie na prevádzkovanie činnosti môže vydať iba ministerstvo zdravotníctva SR a samosprávne kraje. SLK nie je oprávnená na vydávanie povolenia na výkon činnosti, nakoľko táto kompetencia bola zákonom zverená iba ministerstvu zdravotníctva SR a samosprávnym krajom. Poukázal aj na znenie ust. § 233 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého orgán, ktorý vydáva povolenie na výkon činnosti uvedenej v § 5, je povinný oznámiť poisťovni vydanie takéhoto povolenia a jeho zrušenie do 15 dní od jeho vydania alebo zrušenia. Z ust. § 233 ods. 9 zákona o sociálnom poistení pre žalobcu vyplynulo, že zákonodarca operuje s pojmom povolenie, nie licencia, operuje so zákonnou, nie zmluvnou povinnosťou orgánu, ktorý vydáva povolenie na výkon činnosti uvedenej v ust. § 5 zákona o

sociálnom poistení. Zákonodarca nezaviedol oznamovaciu povinnosť pre SLK voči sociálnej poisťovni a rovnako nezaviedol verejnú povinnosť pre údaje vedené SLK- v registri licencií. Z ust. § 77a zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti podľa žalobcu nevyplýva, že licencia L1A neobsahuje údaje, s ktorými legislatíva spája povolenie na výkon SZČO. Žalobca vychádzajúc z ust. § 78a ods. 4 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti mal za to, že údaje z registra licencií vedených SLK je oprávnená SLK poskytnúť zo zákona iba Národnému centru zdravotných informácií a tieto údaje nie sú údajmi o vydávaní povolenia na výkon činnosti uvedenej v § 5 zákona o sociálnom poistení. Taktiež dohoda o poskytovaní údajov z registra SLK má súkromnoprávny charakter. Mal za to, že krajský súd nemal na uvedenú dohodu prihliadať a tento dôkaz mal považovať za dôkaz, ktorý bol získaný v rozpore so zákonom. Vyššie uvedená argumentácia podľa názoru žalobcu osvedčuje, že rozhodnutia žalovanej boli vydané v rozpore so skutkovými okolnosťami i v rozpore splatnými právnymi predpismi v dôsledku čoho považuje i rozsudok krajského súdu za vecne a právne nesprávny.

16. Žalobca mal za to, že krajský súd ako i žalovaná prehliadajú rozhodnutie Prešovského samosprávneho kraja zo dňa 11.10.2013, ktorým došlo k zrušeniu povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia a na ktoré nadväzuje aj ukončenie platnosti kódu ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Krajský súd ako i žalovaná opierajú svoj výklad o charaktere licencie L1A iba o interné dokumenty nie o zákon, čo je v rozpore so súdnou praxou. /I.ÚS 105/06/.

17. Žalobca namietal, že krajský súd ako i žalovaný interpretujú doklady administratívneho spisu selektívne bez vzájomnej súvislosti spolu s absenciou formálnej logiky. Žalobca poukazoval na to, že pozícia žalobcu ako SZČO vo vzťahu k sociálnej poisťovni bola ukončená k 30.11.2013, žiadne iné povolenie na výkon činnosti SZČO nemal a registrácia na daňovom úrade k dosahovaniu príjmov z inej samostatnej zárobkovej činnosti - príjmy podľa § 6 ods. 1 písm. c) zákona o dani z príjmov bola ukončená k 30.11.2013. Registrácia žalobcu ako fyzickej osoby pokračovala po 30.11.2013 na príslušnom daňovom úrade výlučne a iba na podklade dosahovania príjmov podľa § 6 ods. 3 zákona o dani z príjmov (ide o príjmy z prenájmu) a táto registrácia bola ukončená dňom 14.4.2014. Uvedené nezakladá účasť žalobcu na povinnom nemocenskom a povinnom dôchodkovom poistení a neodôvodňuje jeho zaradenie na pozíciu SZČO pred i po 1.7.2014.

18. Ďalej žalobca namietal, že krajský súd ako i žalovaná vydali rozhodnutie bez toho, aby sa súčasne vysporiadali so stále existujúcou skutočnosťou rozhodnutia o zániku povinného poistenia žalobcu ku dňu 30.11.2013. Žalobca vychádzajúc z ust. § 209 ods. 1 ako i ust. § 222 zákona o sociálnom poistení zdôraznil, že žalobca doručil registračný list odhlásku z povinného poistenia ku dňu 30.11.2013, pričom žalovaná nenariadila obnovu konania v dôsledku čoho žalovaná nemala kompetenciu na vydanie rozhodnutí o vzniku povinného poistenia.

19. Podľa názoru žalobcu sa krajský súd ako i žalovaná vo svojich rozhodnutiach riadne nevysporiadali ani s procesnými námietkami. Žalobca i naďalej zotrval na svojej argumentácii ohľadne porušenia jeho procesných práv v správnom konaní kedy mu nebolo zo strany príslušnej pobočky žalovanej oznámené začatie nedávkového konania. Prijatie názoru krajského súdu a žalovaného o zhode okamihu začatia nedávkového konania s okamihom doručenia rozhodnutia bez predchádzajúceho upovedomenia by znamenalo prijať názor, že vo veciach nedávkového konania nie je rozhodujúce zabezpečiť si stanovisko a dôkazne podnety účastníka konania, nakoľko je vždy výlučne určujúci názor organizačnej zložky žalovanej. Žalobca s týmto názorom nesúhlasí a má za to, že je v rozpore napr. s nálezom ÚS I. ÚS 87/2014. Taktiež sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že prvostupňové konanie a odvolacie konanie tvoria jeden celok a tento názor považuje za rozporný s čl. 2 ods. 2 ako čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. Rozhodnutie pobočky žalovanej neobsahovalo žiadne skutkové ani právne skutočnosti týkajúce sa licencie L1A, pričom žalovaný svojím rozhodnutím tieto nedoplnil, ale vytváral nové skutkové a právne tvrdenia voči ktorým nemohol žalobca uplatniť riadny opravný prostriedok.

20. Žalobca tiež namietal odklon krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe ako i to, že krajský súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k

porušení práva na spravodlivý proces. Rozsudok krajského súdu považuje žalobca za arbitrárny, formalistický, bez riadneho odôvodnenia pri absencii vyporiadania sa so špecifickými námietkami žalobcu. Svoje konštatovanie podporil poukazom na súdnu prax, rozhodnutie ÚS SR, II.ÚS 410/06, I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012, ako i judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c/a Španielsko. Žalobca je toho názoru, že vyššie opísané skutočnosti odôvodňujú relevantnosť tejto kasačnej sťažnosti, pričom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý tieto jeho námietky v iných jeho rozhodnutiach akceptoval. (3Sa/24/2016, 1/Sa13/2017, 1Sa/6/2017, 4Sa/8/2017)

21. Záverom žalobca navrhol priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok, nakoľko rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím pobočky žalovanej sú podkladmi pre vydanie predpisu tzv. dlžného poisteného, t.j. priznanie odkladného účinku tejto kasačnej sťažnosti eliminuje, aby na podklade už označených rozhodnutí došlo k vydaniu nadväzujúceho predpisového (výrubového) rozhodnutia, ktoré je spôsobilé privodiť závažnú ujmu žalobcovi a to najmä v jeho majetkovej sfére. Priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti nie je ani v rozpore s verejným záujmom obzvlášť ak priznanie odkladných účinkov je nástrojom eliminácie napr. podania žaloby na náhradu škody na podklade zák. č. 514/2003 Z. z.

III.

Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti žalobcu

22. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadrila podaním z 6.4.2018. Žalovaná i naďalej zotrvala na svojej argumentácii, že vo veci vzniku povinného poistenia žalobcu ako SZČO postupovala v súlade so zákonom o sociálnom poistení.

23. Žalovaná poukázala na to, že na účely sociálneho poistenia sa za SZČO považujú fyzické osoby vymedzené v ust. § 5 zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré vymedzuje podmienky na základe ktorých sa fyzická osoba považuje za SZČO. Predmetné ustanovenie § 5 zákona o sociálnom poistení prešlo po 31. decembri 2010 a tiež po 30. júni 2014 výraznou legislatívnou zmenou, ktorá spôsobila, že niektoré fyzické osoby, napriek tomu, že vykonávali tú istú samostatnú zárobkovú činnosť ako pred 1. januárom 2011, nemali medzi 1. januárom 2011 a 30. júnom 2014 v zmysle ust. § 5 zákona o sociálnom poistení status SZČO, a preto im zo zákona zaniklo povinné poistenie k 31. decembru 2010. Dôvodom pre ktoré nemali tieto osoby v uvedenom období postavenie SZČO je, že neboli registrované v registri daňových subjektov podľa zák. č. 511/1992 Zb., resp. zák. č. 563/2009 v súvislosti so zárobkovou činnosťou uvedenou v ust. § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona o sociálnom poistení. Podľa prechodného ustanovenia § 293cu zákona o sociálnom poistení v znení zák. č. 338/2013 Z. z. na vznik a zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia SZČO sa v období od 1. januára 2014 do 30. júna 2014 použije § 5 v znení účinnom do 31. decembra 2013.

24. Novelou zákona o sociálnom poistení č. 338/2013 Z. z. sa od 1. júla 2014 zmenila definícia SZČO v tom zmysle, že za SZČO sa podľa § 5 považuje fyzická osoba, ktorá dovŕšila 18 rokov veku a v kalendárnom roku rozhodujúcom na vznik alebo na trvanie povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia SZČO dosahovala príjmy uvedené v ust. § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, okrem fyzickej osoby, ktorá má podľa zmluvy o výkone osobnej asistencie vykonávať osobnú asistenciu fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím. Legislatívna zmena spočívala v tom, že podmienka registrácie u správcu dane bola nahradená podmienkou dosahovania príjmov uvedených v ust. § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona o sociálnom poistení.

25. Žalovaná upriamila pozornosť na predmet prieskumu, ktorým je rozhodnutie vo veci vzniku povinného poistenia žalobcu a nie jeho zániku, pričom všetky námietky žalobcu týkajúce sa jeho registrácie u príslušného správcu dane považovala za právne irelevantné.

26. Vo vzťahu k žalobcovým námietkam týkajúcich sa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) mala i naďalej za to, že priamo na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej

praxe je držiteľ oprávnený dosahovať príjmy podľa § 6 ods. 1 a 2 zák. č. 595/2003 Z. z. o daní z príjmov v znení neskorších predpisov.

27. Žalovaná vychádzajúc z ust. § 3 ods. 4 písm. a) až e), § 4 ako i § 10 ods. 1 zák. č. 578/2004 Z. z. mala za to, že držiteľ licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe vydannej podľa ust. § 68 ods. 1 písm. a) zákona (licencia L1A) oprávnený priamo na základe predmetnej licencie vykonávať zdravotnícke povolanie a poskytovať zdravotnú starostlivosť. Taktiež vychádzajúc z ust. § 12 ods. 2, 3 citovaného zákona na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia zák. č. 578/2004 Z. z. nevyžaduje existenciu licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe.

28. Žalovaná vo vzťahu k námietke žalobcu, že k zániku poistenia došlo predložením registračného listu - odhláškou uviedla, že podaný Registračný list fyzickej osoby - odhláška sama o sebe nespôsobuje zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia SZČO, pretože tento nastáva až na základe právnych skutočností ustanovených zákonom o sociálnom poistení. Podanie odhlášky zo sociálneho poistenia má len deklaratórne účinky.

29. Žalovaná poukázala na ust. § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona o sociálnom poistení z ktorého vyplýva, že o vzniku, zmene a zániku sociálneho poistenia rozhoduje pobočka Sociálnej poisťovne len v sporných prípadoch. Výsledkom nedávkového konania o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch je rozhodnutie, ktoré má písomnú formu a nadobúda právne účinky márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania.

30. Záverom žalovaná skonštatovala, že žalobca mal v spornom období postavenie SZČO v zmysle ust. § 5 zákona o sociálnom poistení v znení zák. č. 338/2013 a zároveň v rozhodujúcom období dosiahol príjem podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 zák. č. 595/2003 Z. z. relevantný pre vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia.

31. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaná navrhovala, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5Sa/8/2017-98 zo dňa 18.10.2017 ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovanej ku kasačnej sťažnosti

32. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 5.6.2018 k vyjadreniu žalovanej k jeho kasačnej sťažnosti i naďalej zotrval na svojej argumentácii uvedenej v kasačnej sťažnosti, pričom mal za to, že žalovaná neosvedčila vo svojom vyjadrení zo dňa 6.4.2018 dôvody, ktoré by spochybnili dôvodnosť (relevantnosť) podanej kasačnej sťažnosti zo strany žalobcu ako sťažovateľa.

V.

Konanie pred kasačným súdom

33. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zák. č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva.

34. Podľa ust. § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021.

35. Podľa ust. § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

36. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. h) v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453

ods. 2 S.s.p), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je nedôvodná.

37. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Sa/8/2017-98 zo dňa 18. októbra 2017, ktorým krajský súd žalobu žalobcu zamietol.

38. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu.

39. Predmetom preskúvacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej č. 24075-2/2017-BA zo dňa 26.01.2017, ktorým odvolanie žalobcu zamietla v celom rozsahu a potvrdila napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Vranou nad Topľou. Prvostupňový správny orgán svojim rozhodnutím č. 11124-12/2016-VT zo dňa 08.06. 2016 rozhodol o tom, že samostatne zárobkovo činné osobe C.. C. C. (žalobcovi) vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 1. júla 2014.

40. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 S.s.p.). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 S.s.p.). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 S.s.p.). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 S.s.p.).

41. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní

postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

42. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj riadne odôvodnil.

VI.

Právne posúdenie kasačným súdom

43. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

44. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

45. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 v súvzťažnosti s čl. 2 ods. 2 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

46. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

47. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

48. Podľa ust. § 178 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 461/2003 Z.z., do pôsobnosti pobočky patrí rozhodovať v prvom stupni o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch.

49. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvorí administratívny spis žalovanej a právnej úpravy zákona o sociálnom poistení kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné, či Sociálna poisťovňa v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. v platnom znení určila, že žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 01. júla 2014. Otázkou vzniku povinného sociálneho poistenia žalobcu, viažucej sa k posudzovaniu statusu žalobcu ako samostatne zárobkovo činnnej osobe ako i jeho príjmu, kasačný súd považoval za zásadnú, a preto zameral svoju pozornosť predovšetkým na to, či v rozhodnej dobe žalobca naplnil znaky samostatne zárobkovo činnnej osoby vo vzťahu k jeho povinnosti platiť povinné sociálne poistenie podľa právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. v platnom znení.

50. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov ako i právneho záveru Veľkého senátu formulovaného v jeho rozhodnutí sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24.11.2020, ktorý je pre senáty najvyššieho správneho súdu záväzný, postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na ust. § 461 S.s.p. dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

51. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 338/2013 Z. z. zákonodarca za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa tohto zákona považuje fyzickú osobu, ktorá dovŕšila 18 rokov veku a v kalendárnom roku rozhodujúcom na vznik alebo na trvanie povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby dosahovala príjmy uvedené v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, okrem fyzickej osoby, ktorá má podľa zmluvy o výkone osobnej asistencie vykonávať osobnú asistenciu fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím. Podľa § 3 ods. 1, písm. b/ zárobková činnosť podľa tohto zákona je, ak osobitný predpis (Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 zo 16. septembra 2009) alebo medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, neustanovuje inak, činnosť vyplývajúca z právneho vzťahu, ktorý zakladá dosahovanie príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu; ods.2 zárobková činnosť je aj činnosť podľa odseku 1, z ktorej príjem nepodlieha dani z príjmov podľa osobitného predpisu (zákon č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov) preto, že tak ustanovujú predpisy a medzinárodné zmluvy o zamedzení dvojitého zdanenia; ods. 3 zárobková činnosť je aj činnosť podľa odseku 1, z ktorej príjem nepodlieha dani z príjmov podľa osobitného predpisu, (zákon č. 595/2003 Z.z.) ak na fyzickú osobu, ktorá túto zárobkovú činnosť vykonáva, sa v právnych vzťahoch sociálneho poistenia uplatňujú predpisy Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu (vyššie uvedené Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) alebo sa uplatňuje medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

52. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že zákonodarca v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 338/2013 Z. z. účinného od 1.11.2013, za samostatne zárobkovo činnú osobu považuje fyzickú osobu, ktorá dosiahla 18 rokov veku a v rozhodnom období dosahovala príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu. Osobitným predpisom upravujúcim oprávnenie na výkon podnikania a výkon samostatne zárobkovej činnosti v prípade lekára je zákon č. 578/2004 Z. z. Zákonodarca v prvej časti uvedeného zákona v úvodných ustanoveniach definuje zdravotnícke povolanie (§ 3) a kto je poskytovateľom zdravotnej starostlivosti (§ 4). V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 3 ods. 4, písm. c/ tohto zákona (zdravotnícke povolanie sa vykonáva na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10), v spojení s § 4 písm. b/ tohto zákona (poskytovateľ je fyzická osoba, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10), lekár ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je oprávnený výkon samostatnú zdravotnícku prax (§ 10) na základe licencie (§ 68). Podľa § 10 ods.1 tohto zákona samostatnú zdravotnícku prax môžu vykonávať zdravotnícki pracovníci v povolani lekárs, zubný lekárs, sestra, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, liečebný pedagóg, logopéd, psychológ a masér. Na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa vyžaduje licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [§ 68 ods. 1 písm. a)]; ods.2 samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 je poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Podľa § 68 ods.1 písm. a/ tohto zákona licencie sa vydávajú na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10) zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárs, zubný lekárs, sestra, pôrodná asistentka, fyzioterapeut, masér, logopéd, liečebný pedagóg a psychológ.

53. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že lekár ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je oprávnený vykonávať samostatnú zdravotnícku prax (§ 10 ods.1) na základe licencie, pričom zákonodarca výslovne ustanovuje, že na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa vyžaduje licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [§ 68 ods. 1 písm. a/], teda licencia L1A. V právnej úprave ustanovenej v § 10 ods.2 zákona č. 578/2004 Z. z. zákonodarca predpokladá výkon samostatnej zdravotníckej prax v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Vychádzajúc z uvedeného vydanie licencie L1A je oprávnením lekára na výkon samostatne zárobkovej činnosti, resp. na výkon podnikania.

54. Otázkou postavenia (statusu) lekára ako samostatne zárobkovo činnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2010 z dôvodu, že bol držiteľom licencie L1A sa zaoberal a dal na ňu odpoveď Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020. Ústavná sťažnosť proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu bola odmietnutá Ústavným súdom Slovenskej republiky uznesením č. k. IV.ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11.2021.

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020 k otázke statusu samostatne zárobkovo činnej osoby na základe oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom do 31.12.2010 citujúc § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2010, § 3 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 10 ods. 1,2 zákona č. 578/2004 Z. z., § 68 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., konštatoval: ..... „Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. (ďalej aj „licencia L1A“) nie je podmienkou na vydanie povolenia podľa § 12 zákona č. 578/2004 Z. z. Ide o licenciu, ktorá nie je žiadnym spôsobom viazaná na povinnosť držby licencie L1B alebo L1C, súčasne však držba licencie L1A nevyučuje, aby lekár bol držiteľom aj licencií L1B a L1C.

Veľký senát sa stotožňuje s názorom, že licencia L1A oprávňuje lekára vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste, a že lekár - držiteľ licencie L1A je oprávnený bez ďalšieho povolenia alebo súhlasu akéhokoľvek orgánu poskytovať zdravotnú starostlivosť. Iba na jeho vôľu je ponechané, či uvedenú licenciu bude aj využívať, a teda, či bude uzatvárať dohody/zmluvy o výkone zdravotnej starostlivosti s inými prevádzkovateľmi zdravotníckych zariadení, a vybrať si, v ktorom zdravotníckom zariadení, resp. inom mieste (napr. v byte chorého, v inom prirodzenom sociálnom prostredí osoby, ktorá vyžaduje poskytovanie zdravotnej starostlivosti) bude zdravotnú starostlivosť poskytovať. V prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1A ide o tzv. „návštevnú službu“. Samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ zdravotníckeho zariadenia, s ktorým lekár - držiteľ licencie L1A uzatvára dohodu/zmluvu, je povinný splňať podmienky ustanovené zákonom, medzi ktoré patrí aj vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia s oprávnením na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe lekára - držiteľa licencie L1A nijako nesúvisí.

Povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia sa viaže výlučne na osobu prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Zánikom povolenia neprestane lekár, ktorý je držiteľom licencie L1A, splňať podmienky pre vydanie tohto druhu licencie. Splnenie predpokladov pre vydanie licencie L1A lekárom nie je naviazané na vydanie povolenia prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Skutočnosť, že lekár-držiteľ licencie L1A uzatvára súkromné zmluvy/dohody s prevádzkovateľom zariadenia, ktorý má vydané povolenie, nemožno chápať ako podmienku oprávnenia na výkon zdravotníckej praxe. Podmienky na výkon samostatnej zdravotníckej praxe musí lekár splniť na to, aby mu licencia L1A bola vydaná (pred vydaním licencie L1A). Zmluvu/dohodu s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia uzatvára následne, po tom, čo spĺňa podmienky na výkon zdravotníckej praxe, teda po vydaní licencie L1A.

Veľký senát sa z vyššie uvedených dôvodov stotožnil s názorom senátu 9S, že v prípade držiteľov licencie L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od vôle držiteľa licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že držiteľ licencie L1A uvedenú licenciu nevyužíva, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia.

Vzhľadom na uvedené držiteľ licencie L1A má postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z.

56. Z uvedených dôvodov Veľký senát v konaní vedenom pod sp. zn. 1Vs/3/2019 dospel k záveru, že je potrebné sa odchýliť od záveru Veľkého senátu vo veci sp.zn. 1S/1/2019. Na prvú otázku, teda „či licencia L1A vydaná lekárovi na výkon samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 ods. 2 zákona č. 548/2004 Z. z. má alebo nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti predpokladaného v § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z.“, uvádza nasledovnú odpoveď: Licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení. Vykonávanie zdravotníckeho povolania v pracovnoprávnom vzťahu lekárom, ktorý je držiteľom licencie L1B a ktorý je súčasne stále držiteľom licencie L1A, nie je prekážkou možnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť aj na základe licencie L1A, a teda nie je dôvodom, aby držiteľ licencie L1A nebol považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z.....“

57. Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku č.k. 1Vs 3/2019, zo dňa 24. novembra 2020 sa vyjadril aj k otázke povinnosti Sociálnej poisťovne pri rozhodovaní o vzniku alebo zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia poistenca - lekára skúmať a posudzovať príjmy poistenca - lekára samostatne vo vzťahu k licencií L1A, uviedol, že ...povinnosť Sociálnej poisťovne skúmať pôvod príjmov poistencov - lekárov nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. Naopak, Sociálna poisťovňa v rámci zisťovania podkladov pre rozhodnutie o vzniku alebo zániku povinného poistenia vychádza z oznámenia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky podľa § 233 ods. 6 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z.z., resp. z výpisu z daňového priznania podľa § 228 ods. 1 a 2 tohto zákona. Ak by bolo zámerom zákonodarcu, aby Sociálna poisťovňa prešetrovala príjmy poistencov, musel by oprávnenie na takúto činnosť ustanoviť v zákone alebo zabezpečiť povinnosť Finančného riaditeľstva SR predkladať údaje Sociálnej poisťovni v takej kvalite, aby bolo možné na účely sociálneho poistenia príjmy poistencov posudzovať. Pokiaľ teda zákonodarca nevybavil Sociálnu poisťovňu oprávnením na zisťovanie príjmu, potrebným materiálnym a personálnym vybavením, možno dovodiť, že zákonodarca nepredpokladal výkon takejto činnosti Sociálnej poisťovne. Ak teda lekár - držiteľ licencie L1A, prizná v daňovom priznaní príjmy z podnikania vykonávaného podľa osobitných predpisov [§ 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov] vo výške vyššej ako je uvedená v § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., Sociálna poisťovňa nie je povinná skúmať, aká časť z týchto príjmov je čisto z činnosti na základe licencie L1A, ktorá okolnosť je pre posúdenie vzniku alebo zániku poistenia podľa § 21 ods. 1 právne irelevantná. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že aj v prípade, ak príjmy z podnikania vykonávaného podľa osobitných predpisov sú nižšie, ale v súčte s iným príjmom zo samostatnej zárobkovej činnosti, napr. zo živnosti sú v súčte vyššie ako predpokladá ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., poistenie vznikne, resp. trvá naďalej.

58. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. IV.ÚS 610/2021-22 zo dňa 30.11.2021, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020, konštatoval: ..... „Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu zo strany všeobecného súdu je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne zdôvodnené, aj keď s takým zdôvodnením sťažovateľ nesúhlasí a využíva dostupnú inštančnú možnosť tieto závery vo svoj prospech „prebít“, nie však na podklade využiteľnom pre ústavnú sťažnosť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je teda ústavne udržateľný. ....“

59. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je pre súdy záväzné.

60. Kasačný súd v preskúmvanej veci upriamil pozornosť na uvedené rozhodnutie veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu SR len vo vzťahu posudzovania statusu lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. Veľký senát v uvedenom rozhodnutí posudzoval status lekára ako SZČO podľa právnej úpravy ust. § 5 písm. c/ v znení platnom do 31.12.2010. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci je však rozhodnutie Sociálnej poisťovni o vzniku povinného sociálneho poistenia žalobcu ako lekára dňa 1. júla 2014, z ktorých dôvodov postavenie žalobcu ako SZČO sa podriaďuje pod právnu úpravu ust. v § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 338/2013 Z. z. s účinnosťou od 1.11.2013. Právna úprava ustanovená v § 5 písm. c/ tohto zákona od roku 2010 prešla legislatívnou zmenou. Vychádzajúc z obsahu právnej úpravy ustanovenej v § 5 písm. c/ v znení platnom do 31.12.2010, podľa ktorej samostatne zárobkovo činná osoba podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorá má oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu 19) okrem činnosti fyzickej osoby v pracovnom pomere, na ktorej výkon je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, 21) a právnej úpravy § 5 písm. c/ v znení platnom po 1.1.2014, podľa ktorej zákonodarca za samostatne zárobkovo činnú osobu považuje fyzickú osobu, ktorá dosiahla 18 rokov veku a v rozhodnom období dosahovala príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu, teda podľa oboch právnych úprav zákonodarca predpokladá pre nadobudnutie statusu SZČO oprávnenie na výkon samostatne zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu, pričom osobitným predpisom upravujúcim oprávnenie na výkon samostatne zárobkovej činnosti v prípade lekára je zákon č. 578/2004 Z.z., upravujúci oprávnenie lekára na výkon samostatnej zdravotníckej praxe.

61. Vychádzajúc z uvedeného a skutkových zistení, ktoré v danej veci potvrdili, že žalobca aj po vydaní rozhodnutia Prešovského samosprávneho kraja č. 4844/2013/OZ-CIZ zo dňa 11.10.2013, ktorým bolo žalobcovi zrušené povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia - ambulancie v odbore oftalmológia dňom 30. 11. 2013, naďalej bol držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v odbore oftalmológia na základe rozhodnutia Slovenskej lekárskej komory zo dňa 24. 08. 2005 č. L1A/PO/0424/05, a za predchádzajúce rozhodné obdobie (rok 2013) vykazoval príjem, Sociálna poisťovňa v oboch stupňoch rozhodla v súlade so zákonom č. 461/2003 Z.z. v platnom znení, keď rozhodla tak, že žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 01. júla 2014, keďže v intenciách vyššie uvedeného názoru veľkého senátu Najvyššieho súdu SR v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR žalobca ako držiteľ licencie L1A mal postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v platnom znení, keď v prípade žalobcu ako držiteľa licencie L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od jeho vôle ako držiteľa tejto licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že žalobca ako držiteľ tejto licencie L1A uvedenú licenciu nevyužíval, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia.

62. Podmienka registrácie u správcu dane bola novelou zákona o sociálnom poistení č. 338/2013 Z.z nahradená podmienkou dosahovania príjmov uvedených v ust. § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona o sociálnom poistení, preto nie je v danej veci právne významná argumentácia žalobcu ohľadne nenaplnenia podmienok pre vznik SZČO, keď zastával názor, že fyzická osoba musí byť registrovaná aj na príslušnom daňovom úrade na dosahovanie príjmov z podnikania alebo inej samostatnej zárobkovej činnosti.

63. Rozhodnutiam sociálnej poisťovne v predmetnej veci predchádzali rozhodnutia Sociálnej poisťovne pobočka Vranou nad Topľou č. 11124-10/2016-VT zo dňa 08.06.2016, v ktorom vyslovila, že povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie žalobcovi nezaniklo 30. novembra 2013, ale zaniklo až 14. apríla 2014. Sociálna poisťovňa, ústredie svojim rozhodnutím č. 24074-2/2017-BA, zo dňa 26. januára 2017 zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie pobočky. Uvedené rozhodnutia Sociálnej poisťovne boli predmetom prieskumu, pričom Krajský súd v Prešove č.k.5Sa/7/2017-102 zo dňa 18. októbra 2017 žalobu žalobcu zamietol a Najvyšší správny súd ako súd kasačný kasačnú sťažnosť žalobcu svojim rozhodnutím sp. zn. 9Sžsk 47/2018 zo dňa 30. marca 2022 zamietol. V danom konaní tak bola právoplatne vyriešená otázka zániku povinného poistenia žalobcu ku dňu 14. apríla 2014. Vzhľadom na uvedené námietky žalobcu týkajúce sa zániku jeho povinného poistenia ku dňu 30.11.2013 sú z dôvodu existencie vyššie uvedených rozhodnutí právne bezvýznamné, nakoľko vo veci zániku povinného nemocenského a dôchodkového poistenia žalobcu bolo právoplatne rozhodnuté.

64. Kasačný súd nepovažoval za dôvodné ani námietky žalobcu týkajúce sa porušenie jeho procesných práv. V tejto súvislosti sa stotožnil s názorom krajského súdu vyjadrenom v bode 61,62 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. K uvedenému dopĺňa. Prejednávaná vec predstavuje nedávkové konanie, ktoré sa v súlade s § 184 ods. 8 zákona o sociálnom poistení začína na základe písomnej žiadosti účastníka konania alebo z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne. Konanie, ktoré sa začalo na podnet organizačnej zložky Sociálnej poisťovne, ako tomu bolo aj v predmetnom prípade, je podľa § 185 ods. 4 zákona o sociálnom poistení začaté odo dňa, keď príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne urobila voči účastníkovi konania prvý úkon. Zákon o sociálnom poistení však nekonkretizuje, o aký úkon má ísť, a preto za prvý úkon je možné považovať aj doručenie rozhodnutia, pokiaľ Sociálna poisťovňa disponovala potrebnými a dostatočnými podkladmi pre rozhodnutie. Sociálna poisťovňa nemá v danej veci podľa zákona o sociálnom poistení ani povinnosť, aby o začatí konania upovedomila všetkých známych účastníkov konania, ako to ukladá Správny poriadok. Taktiež zákon o sociálnom poistení neukladá Sociálnej poisťovni povinnosť pred vydaním rozhodnutia dať možnosť vyjadriť sa účastníkovi konania k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. (bližšie pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Sžso/20/2010 z 24.02.2011).

65. Záverom kasačný súd poukazuje na to, že povinnosťou správneho súdu v rámci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konaní im predchádzajúcich, je postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v druhej a tretej časti Správneho súdneho poriadku v súlade so základnými procesnými zásadami konania, preskúmať zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite odôvodniť svoje skutkové zistenia a právne závery, teda rozsudok odôvodniť tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, v akom rozsahu vykonal súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci, z akých podkladov pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v žalobe a zodpovedal na najdôležitejšie otázky vo vzťahu k hmotnoprávnemu nároku, ktorý bol predmetom súdneho prieskumu. Navyše krajský súd nie je povinný dať odpoveď na každý argument strany v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že ten v predmetnej veci jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol svoju právnu úvahu, na základe ktorej prijal svoj záver o zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho

orgánu, pričom sa vyčerpávajúco vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu, v dôsledku čoho nemožno odôvodnenie rozsudku považovať za nedostatočne odôvodnené.

66. Kasačný súd nepriznal kasačnej sťažnosti žalobcu odkladný účinok z dôvodu, že nezistil dôvody Správnym súdnym poriadkom predpokladané v právnej úprave ustanovenej v § 447 ods. 1 S.s.p., ako aj z dôvodu rozhodnutia vo veci samej tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

67. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú postupom podľa ust. § 461 S.s.p zamietol.

68. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi (sťažovateľovi), ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanej ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 168 S.s.p.).

69. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.